

Begós, 22 de Setembre de 1944

Estimat nostre Pujol, Deu us guardi: Ramon Crespo

Hauria volgut escriure a temps i que la meua lletra fos la missatge de la afectuosa felicitació per a la nova estimada muller, de tots els de casa. Però l'home proposa i la manca de paper, en aquest cas el contrari, fins avui que, després de l'arribada del meu genocle en terrat, per fi porto a terme el meu projecte. Perdonem-me doncs aquest retard i acceptem-lo, malgrat tot, tal com es, ple de defectes, però fill del gran afecte que us porta aquest pobre avi, que ja ni tan sols sap, quedar com tal, amb les persones que com vostès tan estima. Felicitats doncs i repetisc perdonem-me.

Per fi vaig començar les vacances el dia 9 d'aquest mes, després d'alguns inconvenients dels quals i de ferir uns dies malalt, cosa que va dissipar-me un bon pic aïssat. Ara gràcies a Deu, ja estic bé del tot i, tenc per aquestes mantanyes dels envorons de Begós, com un perfecte excursionista.

Per la nova primera postal i després per la nova carta enviada al meu genocle, veig el meu estat d'anim, amb respecte a la dismuntada Alemanya. El meu, també, va agermanant al de vostè, però malgrat tot, encara confio en que la Providència, no consentirà que, una vegada més aquest pobre exemplar, sia trepitjat per l'eterna

de l'humanitat i resti en aquest cas, desfeta
per sempre més, la civilització cristiana i amb
ella la nostra cultura occidental. Si per desgràcia
nostre aigo fos arribat, crequi mon estimat mestre,
que aquest son l'home Crespo, sabrà fins l'últim
moment, lluitar i morir com cal, puig m'esti-
mo mil voltes morir, que viure sense Deu ni
Patrie.

Però no, aigo no vria, perquè Deu no ho pot
permetre i de que hauria servit doncs el seu sacrifi-
ci al cim del Calvari, per a que després de vint
segles, ^{se} fos anul·lat el fruit?

Perdonem estimat mestre, si la
meua fe sembla proua de veure les coses tal
com els altres homines. No, no y no puc accep-
tar tanta desgràcia, no apòstata encara y
confio en que la misericòrdia de Deu, ens salva-
rà d'aquest naufragi.

Espero en que prompte ens ven-
rem y mutuament podem acousoliar-nos en mitj
de tantes pures.

Recorts de tot el que de casa i dis-
pari d'aquest son estimat, i sobre

Antoni